

níngas noerdes útles: „Wist sa armastad sedda mees?”

Palla käis mo ihhust läbbi, jalla warwust sadik, agga siiski olli mul julgus, et ma útlesin: „Jah armolinne funningas, temma peatsit mind kahhe aasta eest hirmja hundi käest.

„Mis temp se on!” útles funningas, sinna olled jo surest moisniffo soust, ja woifsid feigewähhemalt leitlandi sada”? — Siis astus funninga proua funninga ette, paitas ja sillistas tedda — fest sel pával olli ta wággja hea tuio sees — ja passus ülle heldeste, et funningas mind waest tüttarlapsofest ni kaua ei piddand waewama, rákis fa, et minna temmale keik omma süddame peäst ollen üllesräkinud, et ma muud teist meest ei tahete ialgi, fui ma sedda frenadiri soldatit ei piddand sama. Mótle fa, mo armas funningas, útles abbikasa weel, mótle, fui armoga ta meie weikest Minit haigusse aial tulgutas ja ta eest hoolt kandis. —

„Noh, küllab saab nähha, peästik kivab sed-

da meest, útles funningas — Agga ühte liht firriko öppetajale ta ommeti ei woi minna. — Noh, küllab saab nähha, ma tahhan sedda meest isse prowida. Agga — mis siis saab, fui ta sind ei tahha wöötta?”

Selle peale ei teädnuud ma feddagí vastada, muud fui lõin silmad mahha. Siis tulli funninga proua musle appi ja útles: „Küllab mo armas funningas sedda jubba moistab seada, et keik lähhäb.”

„Jah mammike, sedda útled ful sinna,” útles funningas omma abbikasale; „agga — noh, küllab same nähha; egga se mees ommeti hul polle.” Sedda útles funningas, ja läks mõttede sees teise tuppa. —

„So, nüüd on minno jut rägitud,” útles noor naesterahwas, haffas mehhé kaela ümber, andis tale suud, — nüüd rägi sinna eddasit:“

„Mees haffas jálle peale, ja útles:

„Minna arwasin, et ma üsna unnustusse páhha ollin jänud, fest keigel sel pával ei